

מזו א מיי פיו מהל'
גיוסות הלכה די טו
קמג שניו נ טוש"ע אה"ע
סימן קמג סעיף יח יט:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה גמלא וכו'
דכיון דלון גט וכו' מוכח'
מילתא דהא דעד:

פסקי רי"ד

כשר אלמא קסבר שנים
שהביאו גט ממדינת הים
אין צריכין לומר בפני
נכתב ובפני נחתם פ"י
דוקא אם לא היו שניהן
שלושים בהבאתו אלא א'
דאמר בפני נחתם אז הוא
פסול דאע"ג דהיימנה
רבנן כבי תרי כיון דלא
מסתידי נמי אכתובה אתי
לאחלופי בקיום שטרות
דעלמא וכו' על גב דאחר
אומר בפני נכתב כיון דלא
היה איהו שליח בגט בפניו
דליתיה דמי ואין כאן עדות
אלא אחתימה בכתובת ולא
לאשמועי נמי קיום שטרות
בי"א ומש"ה פסול אבל
אם היו שניהם שליחים
בהבאתו ושניהם אומרים
כי הבעל נתנו לנו כשר
שאי"פ שלא אמרו בפניו
נכתב ובפניו נחתם כשר
[שכיון שהם מעידים כי
הבעל נתנו להם אי צריך
שום קיום שפי הבעל כק'
עדים וכיון שהוא מסוד'
להם הרי יהודה שהוא כשר
ורשבו אינו יע"ר
כדכתבנו לעיל בפי"ק (ה)
ולשמה לא חיישי' כדבבא
א"ל אבוי אלא מתנה
סיפא דקתני שנים אומרים
בפניו נכתב וכו' אומר
בפני נחתם פסול וכו'
יהודי מכשיר טעמא דאין
הוא יוצא מתחת ידי
שניהם [הא גט יוצא
מתחת ידי שניהם] מכשיר
רבנן וכו' אין וכו' אלא גמט
יוצא מתחת ידי שניהם
במאי פליגי מר סבר גזרינן
דילמא אתי לאחלופי
בקיום שטרות דעלמא ומר
סבר לא גזרינן כי רבנן
סביר כיון דהוה אומר
דמסתידי אחתימה א"פ
שהוא שליח הגט דהיימנה
רבנן כבי תרי כיון דלא
מסתידי נמי אכתובה אתי
לאחלופי בקיום שטרות
דעלמא וכו' יהודה סבר
כיון דאיכא שני עדים
דמסתידי נמי אכתובה לא
אתי לאחלופי בקיום
שטרות דעלמא אבל
ברישא דליכא אלא חד
אכתובה דהוה כמאן
דליתיה דמי אי מכשרת
על האי המעיד על החתימה
כבי תרי מפני שליחת הגט
הוא אתי לאחלופי בקיום
שטרות דעלמא. רבה בר
בר חנה חילש על גביה בר
יהודה ורבנן לישולי ביה
בעו מיניה שנים שהביאו
גט ממדינת הים צריכין
לומר בפניו נכתב ובפניו
נחתם או אין צריכין אמר
להן אין צריכין ומה אילו
יאמרו בפניו גירשה מי
לא מהדימין פ"י ג' ס' (קס)
כשאומרים שהבעל נתנו
להן לתת לאשתו אינו
נאמנים וכיון שהבעל נתנו
להם להוליכו לאשתו פ"י
כ"ג ע"ד שהוא חייב
התחיימו ואין לך קיום
גדול מזה ושוב אינו יכול
לבוא ולערער וכך הלכה:

מזו:

אלמא קסבר שנים שהביאו גט אין צריכין בו. פי' צקונטרס
דטעמא משום דלון עדים מזויין לקיימו ונראה דאפילו
למ"ד לפי שאין צריכין לשמה איירי הכא דלאחר שלמדו צדי תרי
דלא שכיח לא גזרינן שמא יחזור לקלוקלו אצל מאן דסבר שנים
שהביאו גט צריכין ע"כ סבר לפי
שאין צריכין לשמה כרבה דלרבה
אפילו לא אמר זה בפני נכתב וזה
בפני נחתם כשר כיון שאומרים שהבעל
שלחם דמה אילו יאמרו בפניו גירשה
וא"מ ו'ולרבה נמי' דלמא בעלמא צריכין
והכא דכשר משום דהד מיימיהו מסהדי
אכתובה וחד אחתימה ואין לומר
דכיון דלא מסהדי אכילה מילתא לא
דייק דהא תנן אחד אומר בפני
נכתב ושנים אומרים בפניו נחתם
כשר אלמא מהמיהן חד אע"ג דלא
מסהדי דלא אכתובה לחוד ולא
אמרינן דלא דייק וי"ל דאם אימא
דצריכין בעלמא גם כאן לא היה
מועיל דכיון שאין כאן אלא אחד
שמעיד על החתימה לצד אתי לאחלופי
בקיום שטרות דעלמא אע"ג דלידך
מועיל על הכתיבה מאחר דהאי
דמסהדי אחתימה לא מסהדי אכתובה
דכזה נמי. אית ליה טעמא לאחלופי
דכיון דכשר תקנו בפני נכתב משום
לשמה תקנו נמי דצריכין לומר משום
אחלופי כדפרישי' לעיל בפ"ק (דף ה.)^א
אע"פ שכיון שהם שנים אין צריכין
להעיד משום קיום אלא משום לשמה
מ"מ כיון דצריכין מיהא עדות משום
לשמה יסבירו העולם דעדות זה משום
קיום הוא וזהו (א) לאחלופי משום קיום
שטרות דעלמא. **הא גט יוצא**
מתחת ידי שניהם מכשרי רבנן.
מדקדק כן לפי שרובה לישאל וכו' אין
גט יוצא כו' צמאי פליגי^ב דבגט יוצא
מתחת ידי שניהם ינחא ליה דפליגי
כמו שמפרש בלשון שני ובלשון שני
איכפא וינחא ליה טפי פליגי צאין
גט יוצא כו' כמו שפירש כאן בלשון
ראשון ובענין סוגי' זו איכא צאלו
טרפות (מו"ק דף נח.) גזי ולד טרפה:
אלמא קסבר צריכין בו. היינו
כרבה^א כדפרישנו: **במאי פליגי.**
שהוא שליח הגט דהיימנה
ללשון ראשון ואומר ר"י דבשלמא
ללישנא קמא איכא למימר דטעמא
דלישנא יהודה משום דלא חיישי' לאחלופי
(א) כיון דלון גט יוצא אלא מתחת ידי
עד החתימה מוכחא מילתא (י) משום
דעד חתימה נאמן ביחודי לפי שהוא
שליח הגט מדמזריכין אכתובה תרי
משום דלא הוה שלוחים" אצל להאי
לישנא דמוקי לה בגט יוצא מתחת ידי
שניהם איכא למיחש לאחלופי דהשתא
אין כאן הוכחה כיון דעד המעיד על
הכתיבה ישנו נמי שליח הגט:^ב

ומר סבר צפי שאין עדים מצויין
לקיימו. השתא הוה מצי לאקשווי ולפלוג רבי יהודה
צרישא: **ורבה** אמר דך רבואי ע"מא בו. הוא הדין דמצי
לשנויה דרבה כלישנא קמא^א דלדידיה נמי צי תרי דמיימי גיטא אין
צריכין^א משום^ב דלא שכיחא^א כדאמרנן בפ"ק (לעיל ה.)^א:
ומר סבר לא גזרינן. פי' צקונטרס דלא גזר רבי יהודה שמא
יחזור דבר לקלוקלו דצי תרי דמיימי גיטא מילתא דלא שכיחא
ולא גזרו ציה רבנן וכתום פירש כן דאפי' צמד נמי לא גזר דהא מסיק
למעוטי בפני נחתם אצל לא בפני נכתב ומפרש טעמא משום אחלופי
ולא קאמר טעמא שמא יחזור דבר לקלוקלו והיינו טעמא דנראה
לו לגמרא כיון דרבנן לא מפלגי וגזרו צין צמד צין צמרי לרבי

המביא גט פרק שני גיטין

גזר. ואע"ג דלא כלום קאמרי דלחד אלכרוה למימר תרויהו דלא
ליחלפו בקיום שטרות דעלמא אפי' כשר דקסבר שנים שהביאו גט
אין צריכין לומר כו' דטעמא משום שאין עדים מזויין לקיימו והרי
עדים מזויין לקיימו. ואי קשיא כיון דסוף סוף שנים הן מה לי שניהם
שלוחים מה לי אחד מהם הרי עדים
מזויין לקיימו לא פלוג רבנן צין צא
עם חבורת אנשים לצד יחידי דאין
מלתא ואם צאת להכשיר את זה
יכשירו את זה אצל כששים הביאוהו
מלתא דמוכחא ולא שכיחא היא ולא
אחמור צה רבנן: **סיפא דקסני.**
פלוגמא דר' יהודה ורבנן על כרחין
בשאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם
הוא דאי שניהם שלוחין מכשרי רבנן
ואע"ג דלמירה ידיהו לא כלום היא
דהא שנים שהביאו גט אין צריכין
לומר: **צמאי פליגי.** כיון דאחיל וחד
מביאו והוא לא אמר כתיקון חכמים
אמאי קמכשר ר' יהודה: **ס"ק סבר.**
אף על פי שהגט יוצא מתחת עד
החתימה והשליח הימנוהו רבנן כתי
אפילו הכי כיון דלא אמר נמי בפני
נכתב פסול גזירה דלמא אתי לאחלופי
כו': ורבי יהודה סבר. כיון דאלכרייה
תרי אחרני צמקומו לאסורוי אכתובה
תו לא אתי לאחלופי: צרייין. ואלו
לא אמרו כתיקון חכמים דכיון דחד
הוא דאסהדי אחתימה אתי לאחלופי
הואיל ואיהו לא אמר אכתובה: **סיפא**
דקסני. פלוגמא נימא דומיא דרישא
דאפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם
פסלי דהא צריכין לומר והני לא כלום
קאמרי דאי גט יוצא מתחת ידי עדי
הכתיבה האי דחתימה לאו כלום הוא
שאינו שליח דצדד ואי מתחת ידי אחד
מאלו ועד החתימה או שלשתן שלוחין
צו כיון דאחתימה חד הוא דאסהדי
ואיהו לא אמר אכתובה אתי לאחלופי
בעלמא: **צמאי פליגי.** כלומר ר'
יהודה אמאי אכשר: **סנה קמא סבר**
לפי שאין צריכין לשמה. הלכך פסול
שהביאו גט צריכין לומר והני לא
כלום אמרו כדאמרנן: ורבי יהודה
סבר לפי שאין מזויין לקיימו. הלכך
שנים שהביאו גט אין צריכין לומר ולא
איכפת לן: **רנא מסין לישנא קמא.**
דאין גט יוצא מתחת ידי שניהם. דאי
שנים הביאוהו דכולי עלמא כשר דאין
צריכין (א) לטעם לפי שאין עדים מזויין
והכא כשהביאו א' אותם שהעיד על
החתימה וטעמא דר' יהודה כדאמרנן
לעיל דכיון דאיכא תרי אחרני
אכתובה לא אתי לאחלופי: **ורבה.**
הכא דמכשיר רבי יהודה לאו משום
דשנים המביאו גט אין צריכין אלא
לאחר שלמדו מעסקין דלמאי נישחש לה
אי לשמה הא איכא אי לקיימו הא

איכא דשנים הם ורבנן דפסלי גזרי שמא יחזור דבר לקלוקלו ורבי
יהודה סבר לא גזרינן דתרי דמיימי גיטא לא שכיחא ולא גזרו
צה רבנן: **ופלוג נמי רבי יהודה צרישא.** צאחד אומר
בפני נכתב וחד אומר בפני נחתם כיון דיוצא מתחת ידי שניהם
לקיימו צמא למיחש ולשמה נמי הא למדו ולקלוקלו לא חיישי'
לא למעוטי בפני נחתם אצל לא בפני נכתב. **דמד הוא ופסולין**
משום גזירה דלמא אתי לאחלופי הוא: **אסמך נמי.** כלישנא
צתרא דרבי יוחנן דבגט יוצא מתחת ידי שניהם מחלוקת:
צברא
הא

מסורת הש"ס

(א) ג'ל רב אמין,
(ב) לעיל ג', (ג) א ג'ל רב
אין', (ד) גלעל צ':
(ה) ג'ס', (ו) ג'ס ה',
(ז) ס"א ורבנן וכו' הערוך,
(ח) לעיל ה', (ט) דפיו"ד
דע"פ, (י) ג'ס
ההפ"ה לרבה, (יא) ג'ל
ואמי לאחלופי בקיום
יעב"ד, (יב) מיבת משום
נמחק. רש"י,

מוסף רש"י

לפי שאין בקיאין
לשמה. אין בני מדינת
הים בני מדינת הים
יודעין שצריכין לכתוב הגט
לשם השמה, וקולא כמיז
וכתב לה ספר כתיבות,
לה דהיינו לשמה, הלכך
אומר השליח צפוי נכתב
ובפני נחתם וממלא שליטן
ליה אם נכתב לשמה
והוא אומר אין (וע"ד
ג'). לפי שאין עדים
מצויין לקיימו. אין
שירות מצויים משם ללשון
שלא יכלו הבעל ויערער
לומר לא כתבתי, שיהו
עדים מצויין להכיר חתימת
העדים, והאמיטוהו ללשון
דבגט שלמדו.
דבגט לשמה (וע"ד ה.).

מוסף תוספות

א. אמאי פשיטא לי'
להלמורא דשנים שהביאו
גט אי"צ שיאמר. תוס'
ה"ש. ב. דאמר לפי
שאין בקיאין לשמה, נתי
דקסבר דמיעיקרא דריא לי'
הוה מחקינס חכמים בפני
נכתב משום חשש
דאחלופי אי לאו משום
לשמה וכו' מ"מ לאחד
שהקנו לאומרו משום
לשמה, כי לא צריך נמי
משום לשמה, כגון לאחר
שלמדו. תוס' ה"ש.
ג. ד"ה אי הכי יוכל
ד. אלא
מוכשרין באחד אומר
בפ"ו ובאחד אומר בפני
נחתם שהגט יוצא מתחת
ידי שניהן, ש"מ דקסבר
שנים שהביאוהו אין
צריכין שיאמרו בפני
ובפני. רש"י. ה. כלומר
מאי טעמא דר' יהודה
דמכשיר.
א. דללישנא קמא משמע
דהוה ניהא לי טפי אי הוה
אמר כלישנא קמא. תוס'
ה"ש. ז. דאמר לפי
שאין בקיאין לשמה,
ואע"פ שהתחד אומר בפני
נכתב והתחד אומר בפני
נחתם חיישין דלמא אתי
לאחלופי בקיום שטרות
דעלמא. תוס' ה"ש.
ב. ובשטרות ליכא
טעמא דהוה שליחות
להיימניה ביחודי כמו
בגט. תוס' ה"ש.
ג. כמו ערי חתימה,
וכיון דהתחד מעיד
אחתימה לא מעיד אכתובה
הוה אתי לאחלופי בקיום
שטרות דעלמא. תוס'
ה"ש. י. ולאחר
שלמדו. רש"י.
א. לומר בפני ובפני.
רש"י. דמשום לשמה
ליכא כיון דהוה אחר
שלמדו, ולא גזרי' נמי בהא
שמא יחזור דבר לקלוקלו.
שעות קדמוסי. א. דתרי
דמיימי גיטא, מילתא.
שעות קדמוסי. א. ולא
גזרו בה רבנן. רש"י.
ד. אלא דלארווחא
למתני' לרבה קאמר. ועוד
בהכין, מחוד ומוקי. רש"י.

ג'ל רבין דרבה אוקי ממני' דפי"ק משום שאין בקיאין לשמה, כל היכא דמצי לאוקומי כולה ממני' בהכין, מחוד ומוקי. רש"י.